

62. Ljubezen in njena svetlobna spoznanja

1 (Gospod) "Iz tega boš lahko razbral, da človek s samim razumom in s svojo še tako jasno in ostro pametjo ne more razumeti nič duhovnega. Ne more razumeti življenja in njegovega temeljnega – končnega namena; razum in pamet imata namreč svoj osnovni sedež v možganih in krvi, ki ohranja možgane v določeni dejavni napetosti, zato le-ti ohranijo sposobnost, da sprejemajo vtise in podobe materialnega sveta, primerjajo njihove oblike in učinke in si nazadnje iz tega naredijo vsakovrstne sklepe. 2 Toda vse to so stvari in podobe materije, v kateri čuti glave nikdar ne morejo odkriti nič duhovnega. Ker pa je življenje le nekaj duhovnega, ga lahko doumemo le v njem in po njem.

3 V človeku morajo torej biti še drugi čuti, s katerimi lahko človek v sebi občuti in opazi tudi duhovni življenjski element in ga tako tudi postopno razume v vseh njegovih globinah, povezavah in odnosih.

4 Kateri pa si ti notranji čuti? – Glej in poslušaj! Obstaja pravzaprav le en sam čut, in ta se imenuje ljubezen, ki prebiva v srcu. Ta čut je treba predvsem krepiti, vzgajati in očiščevati. Vse, kar človek počne, hoče, misli in presoja, mora razsvetliti in presvetliti življenjsko vroč svetlobni plamen iz ognja čiste ljubezni, da se vsi duhovi prebudijo v jutru porajajočega se življenja dneva v človekovem srcu.

5 Ko se prebudijo vsi duhovi v misli, besedah, dejanjih in delih, se začnejo premikati in notranje duhovne svetlobe polni človek jih kmalu in zlahka zazna, ker se že takoj, ko se začnejo premikati, izražajo v različnih oblikah. Te oblike pa niso naključne in prazne, temveč vse ustrezajo neki vidni duhovni dejavnosti iz območja Božjega reda. 6 Tega pa človek ne more videti s svojim razumom in s svojo ničevo pametjo, temveč le z življenjsko plamenečimi očmi svojega duha, ki je ljubezen.

7 Zato lahko to sprejmeš kot trdno pravilo in potemtakem rečeš: Noben zunanji svetni razum ne more nikoli doumeti in razumeti, kaj je v človeku; to zmore edino duh v človeku. In tako tudi Boga ne more spoznati nihče drug kakor prebujeni Božji duh v človekovem srcu, ki je postal dejaven in je tako kot Bog sam najčistejša ljubezen in večni sabat v človekovem srcu."

[Jakob Lorber](#)

[Janezov veliki evangelij](#)

[knjiga 5](#)